

Sygn. akt III CSK 366/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku L. sp. z o.o. w S.

przy uczestnictwie A. K. i J. K.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 października 2014 r. Sąd Rejonowy w K. na wniosek L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozbawił uczestnika J. K. prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 6 lat. Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 2 lutego 2016 r. zmienił zaskarżone przez uczestnika orzeczenie przez skrócenie okresu obowiązywania zakazu do 3 lat. W pozostałym zakresie apelację oddalił. Obydwa Sądy przyjęły, że uczestnik w sposób zawiniony spóźnił się ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości F. sp. z o.o. w K., ponieważ narastające lawinowo w ciągu 2004 r. zadłużenie tej spółki i zakończone niepowodzeniem negocjacje ze spółką L., która była jej najpoważniejszym wierzycielem, spowodowały stan wymagający wystąpienia z wnioskiem o upadłość najpóźniej 5 sierpnia 2005 r. Tymczasem uczestnik złożył taki wniosek 10 miesięcy później, 5 czerwca 2006 r. Skrócenie okresu, na jaki orzeczony został zakaz było skutkiem uwzględnienia przez Sąd odwoławczy na korzyść uczestnika w większym zakresie, niż uczynił to Sąd Rejonowy, że niedotrzymanie terminu wynikało z nieprofesjonalnego podejścia do obowiązków i poddania się sugestiom i oczekiwaniom wnioskodawcy, w tym co do decyzji o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, a także fakt, że wpływ na pogorszenie się kondycji spółki F. miało dostarczanie przez wnioskodawcę wadliwego towaru.

Postanowienie Sądu drugiej instancji uczestnik zaskarżył skargą kasacyjną w części oddalającej jego apelację. Skargę oparł na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. i zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 373 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oraz art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego, a także art. 5 k.c. Uchybienie przepisom postępowania skonkretyzował przez wskazanie jako naruszonych art. 233 k.p.c., art. 227 w zw. z art. 217 i w zw. z art. 278 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy

do ponownego rozpoznania temu Sądowi ewentualnie o orzeczenie co do istoty sprawy oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnika wnioskodawca domagał się wydania postanowienia odmawiającego jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenia i zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to znaczy wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujął w formie pytania: „Czy prowadzenie negocjacji z wierzycielem w zakresie polubownego rozwiązywania problemów z zapłatą zobowiązań np. poprzez przejęcie przez wierzyciela majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w zamian za jej zobowiązania w stosunku do tego wierzyciela oraz sprzeciwianie się tego wierzyciela złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki powoduje wyłączenie obowiązku zgłoszenia wniosku o upadłość spółki w wypadku nieuregulowania wymagalnych zobowiązań wobec tego wierzyciela, ewentualnie powoduje wyłączenie winy w wypadku niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w terminie.” I wyjaśnił, że odpowiedź na postawione pytanie przyczyni się do należytej interpretacji art. 21 prawa upadłościowego i naprawczego.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Wskazana wątpliwość musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien dostrzegane zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Takich cech wniosek uczestnika jednak nie wykazuje. Skarżący ograniczył się do przedstawienia własnych wątpliwości i argumentów powoływanych w sprawie nie poddając ich ocenie prawnej w szerszym kontekście normatywnym, ani orzeczniczym. Nie wskazał konkurujących argumentów wspierających bądź podważających dostrzegane rozwiązania. Tak umotywowany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o wystąpieniu ustawowej przesłanki do jego uwzględnienia.

W związku z tym, że okoliczności sprawy nie świadczą o wystąpieniu innych przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi uczestnika do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

l.n